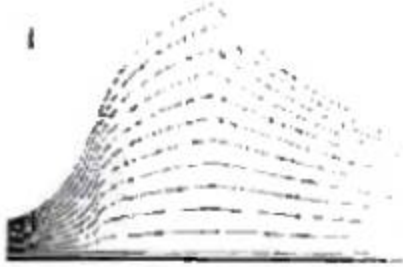

all in ok

AN.027/2014

ST-019 B

IN op donderdag

10 - 11 - 2016

Arrestnummer	C/ 1187 / 2016
Repertoriumnummer	2016 / 3825
Datum van uitspraak	2 november 2016
Rolnummer	2016/CO/386
Notienummer parket-generaal	2016/PGA/1652 2016/VJ11/406

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

twaaftde kamer
correctionele zaken

Aangeboden op	
Niet te registreren	

COVER 01-00000696821-0001-0019-01-01-1

2016/PGA/1652 – 2016/VJ11/406

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

De WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST

met diensten gevestigd te 1210 Brussel (Sint-Joost-ten-Node),
Koning Albert II-laan 19 bus 22

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Christian Lemache, advocaat bij de balie
Limburg

tegen

zaakvoerder (industrie-diensten)

geboren te

wonende te Brasschaat,

Armeniër

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Joris Van Cauter en mr. Maarten
Knops, beiden advocaat bij de balie van Gent

1. Ten laste gelegde feiten

Te

PAGE 01-00000696821-0002-0019-01-01-4

op het onroerend goed gelegen te |
gekadastraerd als |
met een globale oppervlakte van 322 m²

eigendom van | , geboren te | , en |
geboren te
bij akte verleden voor notaris | , notaris te | en ontvangen voor registratie op 7
december 1994,

A.

Schending van artikel 433 decies 5.W., met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren, rechtstreeks of via een tussenpersoon misbruik te hebben gemaakt van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeerde ten gevolge van zijn/haar onwettige of precaire administratieve toestand, zijn/haar precaire sociale toestand, zijn/haar leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid door een roerend goed, een deel ervan, een onroerend goed, een kamer of een andere in artikel 479 S.W. bedoelde ruimte, verkocht, verhuurd of ter beschikking te hebben gesteld in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, met name ten nadele van de hierna vermelde personen

I.

Van 1 september 2013 tot en met 24 juni 2014:

ten nadele van | , geboren op | : te |
| geboren op | te | en | geboren
op | te | die niet beschikken over legale verblijfdocumenten,
de woning |) te hebben verhuurd die niet voldoet aan de woonkwaliteitsvereisten zoals
omschreven onder tenlastelegging B.I.

II.

Van 5 juli 2013 tot en met 24 juni 2014:

PAGE 01-00000696821-0003-0019-01-01-4

Ten nadele van | | geboren op | | te | | die een leefloon ontving, de kamer | | te hebben verhuurd dewelke niet voldeed aan de woonkwaliteitsvereisten zoals omschreven onder tenlastelegging B.III.

B.

Schending van artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20 §1 al 1 van het decreet d.d. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning

namelijk

I.

Van 1 september 2013 tot en met 24 juni 2014:

De woning (|) ten nadele van | | geboren op | | te | |
| |), | | geboren op | | te | |) en
| | geboren op | | te | |),

II.

Op 24 juni 2014:

a. De kamer | | ten nadele van | | geboren op | | te

b. De kamer | | ten nadele van | | geboren op 3 | | te
| |)

III.

Van 5 juli 2013 tot en met 24 juni 2014:

De kamer _____ ten nadele van _____ geboren op _____ te _____

De feiten omschreven onder de tenlastelegging B.III. voor zover gepleegd voor 11 augustus 2013, inbreuk uitmakende op artikel 17 van het decreet d.d. 4 februari 1997 houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen van kamers en studentenkamers;

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en/of 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 9000 EUR;

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken II kantoor te Antwerpen, dd. 22 oktober 2015 boek 58 deel T nr. 21114;

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 21 maart 2016 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC1, werd als volgt beslist:

Verleent akte aan de Wooninspecteur van het Vlaams Gewest van haar vrijwillige tussenkomst.

VEROORDEELT:

- beklagde _____ t hoofdens de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A en B tot een hoofdgevangenisstraf van ZES MAANDEN en tot een geldboete van viermaal VIJFHONDERD EUR.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de hoofdgevangenisstraf en de geldboete uitgesproken ten laste van veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden.

┌ PAGE 01-00000696821-0005-0019-01-01-4 ─┐

Verplicht veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot het betalen van een bijdrage van 25 EUR, vermeerderd met 50 decimes, en gebracht op 150 EUR.

Verplicht veroordeelde tot betaling van de kosten van het geding belopende 144,31 EUR op heden en tot een vergoeding van 51,20 EUR.

Zegt dat de geldboete van viermaal 500 EUR, vermeerderd wordt met 50 decimes, zodat die geldboete viermaal 3000 EUR of 12.000 bedraagt.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete vervangen kan worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op éénmaal drie maanden.

Verklaart verbeurd de vermogensvoordelen, lastens beklagde, namelijk 5000,00 euro (zie de vordering van het Openbaar Ministerie dd. 13 oktober 2015), zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, op de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en op de inkomsten uit de belegde voordelen cfr. artikel 42,3 en 43 bis van het Strafwetboek.

Wijst het meer- en andersgevorderde af.

Beveelt dat aan het pand gelegen te _____ gekadastreerd als _____ met een oppervlakte van 322 m², aangezien het niet in aanmerking komt voor renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerken, een andere bestemming moet gegeven worden volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij dat het pand moet worden gesloopt, tenzij de sloop verboden is, en dit binnen een termijn van tien maanden te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis en onder verbeuring van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in het niet nakomen van het hiervoor bevolene.

Dat de Wooninspecteur in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien.

Machtigt de Wooninspecteur de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats.

Zegt voor recht dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 21 maart 2016:

- op 19 april 2016 door de beklaagde tegen al de beschikkingen
- op 20 april 2016 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen:

- op 19 april 2016 door de beklaagde
- op 20 april 2016 door het OPENBAAR MINISTERIE.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 05.10.2016.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd, die een conclusie en een bundel stukken neerlegt,

PAGE 01-00000696821-0007-0019-01-01-4

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadslieden, voornoemd.

De door partijen neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie, werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. De beklaagde formuleerde meerdere grieven, aan de hand van het bij Koninklijk Besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering (B.S. 19 februari 2016) vastgestelde formulier, dat geldt als verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering en dat ondertekend werd door zijn raadsman, door aankruising van de op dat formulier voorziene rubrieken 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.7, 1.8, 1.9, 1.10, 1.11, 1.12, 2.1, 2.2, 2.3, 2.4 en 2.5 en met volgende bijkomende vermeldingen hieronder in het cursief weergegeven (cursivering door het hof):

(...)

1. strafgebied

1.1 schuldigverklaring (in voorkomend geval tenlasteleggingen preciseren)

alle tenlasteleggingen

1.2 kwalificatie van het misdrijf (in voorkomend geval tenlasteleggingen preciseren)

alle tenlasteleggingen

1.3 voorschriften betreffende de rechtspleging

1.4 strafmaat

(...)

1.7 verbeurdverklaring

┌ PAGE 01-00000696821-0008-0019-01-01-4 ─┐

niet akkoord met uitgesproken maatregel

1.8 andere maatregelen: herstelmaatregel – dwangsom

1.9 verjaring

1.10 schending E.V.R.M.

**1.11 vrijspraak (in voorkomend geval tenlasteleggingen preciseren)
*alle tenlasteleggingen***

**1.12 andere:
*voorbehouden***

2. burgerlijk gebied /vrijwillig tussenkomende partij

2.1 ontvankelijkheid

2.2 causaal verband

2.3 schadebegroting (cijfers)

2.4 intresten

**2.5 andere
*voorbehouden***

(...)

3. Het Openbaar Ministerie formuleerde twee grieven in zijn verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering, door aankruising van de daarop voorziene rubrieken 2. en 5. en met volgende bijkomende vermeldingen hieronder in het cursief weergegeven (cursivering door het hof):

(...)

**2. strafmaat
*niet passende beteugeling***

┌ PAGE 01-00000696821-0009-0019-01-01-4 ─┐

(...)

5. verbeurdverklaring

Wegens het niet verbeuren van het vermogensvoordeel zoals begroot in de vordering van het OM op 9000 EUR.

(...)

4. Het Openbaar Ministerie vorderde ter terechtzitting om het hoger beroep van de beklaagde vervallen te verklaren om reden dat zijn grievenformulier, door de wijze waarop het is ingevuld (gedeeltelijk door loutere aankruising van rubrieken, gedeeltelijk door eigen summiere vermeldingen), niet overeenkomstig artikel 204, derde lid Wetboek van Strafvordering nauwkeurig de grieven zou bepalen die tegen het vonnis zijn ingebracht (met inbegrip van de procedurele grieven).

In zijn syntheseconclusie werpt de beklaagde, die blijkbaar anticipeerde op deze stellingname door het Openbaar Ministerie, op dat zijn formulier wel nauwkeurig de grieven bepaalt die tegen het vonnis worden ingebracht en dat een andere beoordeling door het hof zou getuigen van een te strikt formalisme en daardoor zijn recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM") zou schenden (eerste middel). Hij voert verder aan dat, als het hof van oordeel zou zijn dat het door hem ingevulde grievenformulier niet voldoet aan de wettelijke vereiste dat het nauwkeurig de grieven moet bepalen die tegen het vonnis worden ingebracht, een prejudiciële vraag zou moeten worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof in verband met de verstaanbaarheid van artikel 204 Wetboek van Strafvordering met artikelen 10 en 11 Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM. Meer in het bijzonder maakt de beklaagde de vergelijking met het civiele hoger beroep, waar de door artikel 1057,7° Gerechtelijk Wetboek voorgeschreven vormvereiste dat een akte van hoger beroep de uiteenzetting van de grieven moet vermelden slechts nietig kan worden verklaard indien de onregelmatigheid de belangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt (artikel 861 Gerechtelijk Wetboek).

4.1. Artikel 89 van de wet van 5 februari 2016 houdende wijzigingen van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (hierna "Potpourri II") heeft artikel 204 Wet van strafvordering vervangen (met inwerkingtreding op 1 maart 2016) door volgende bepaling:

PAGE 01-00000696821-0010-0019-01-01-4

"Art. 204. Op straffe van verval van het hoger beroep bepaalt het verzoekschrift nauwkeurig de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, met inbegrip van de procedurele grieven, en wordt het verzoekschrift binnen dezelfde termijn en op dezelfde griffie ingediend als de in artikel 203 bedoelde verklaring. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de eiser in beroep of zijn advocaat, of door een ander bijzonder gevolmachtigde. In dit laatste geval wordt de volmacht bij het verzoekschrift gevoegd.

Dit verzoekschrift kan ook rechtstreeks worden ingediend op de griffie van de rechtbank of het hof waarvoor het hoger beroep wordt gebracht.

Daartoe kan een formulier, waarvan het model wordt bepaald door de Koning, worden gebruikt.

Deze bepaling geldt ook voor het openbaar ministerie."

Het formulier waarvan sprake in de derde lid werd vastgelegd in het Koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering (B.S. 19 februari 2016). Het is dergelijk formulier dat de beklaagde ter griffie neerlegde.

Op dit formulier kunnen een aantal rubrieken worden aangevinkt, zowel wat de beschikkingen van het bestreden vonnis op strafgebied (hoofdrubriek 1.) als op burgerlijk gebied (hoofdrubriek 2.) betreft. Bij deze rubrieken is niet enkel een vakje voorzien om aan te vinken maar ook ruimte voor meer toelichting bij de desbetreffende rubriek.

Het is correct, zoals de beklaagde in conclusie opmerkt, dat de minister van justitie tijdens de behandeling van het wetsontwerp van de Potpourri II in de Commissie voor de Justitie in verband met het (uiteraard toen nog op te stellen) grievenformulier aangaf dat men zou kunnen volstaan met het louter aanvinken van de vakjes bij de respectievelijke rubrieken (zie Verslag namens de Commissie voor de Justitie, *Parl. St. Kamer 2015-16, DOC 54 1418/005, 119: "... ofwel verduidelijkt men het waarom in het grievenformulier ofwel kruist men gewoon aan."*).

Deze eerder minimalistische interpretatie van de wettelijke vereiste van artikel 204 Wetboek van Strafvordering dat het verzoekschrift nauwkeurig de grieven moet bepalen die tegen het vonnis worden ingebracht werd in de eerste commentaren bij dit nieuwe artikel in de rechtsleer reeds zowel verdedigd als bekritiseerd. Zo wordt bijvoorbeeld, naar het oordeel van het hof terecht, gesteld dat het systematisch aanvinken van alle rubrieken elke zin aan het door het nieuwe artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingestelde grievenstelsel ontnemt en dat voor bepaalde rubrieken zoals de schuldigverklaring, de kwalificatie van het

misdrijf en de vrijspraak minstens de tenlasteleggingen zouden moeten worden gepreciseerd waarop het hoger beroep betrekking heeft.

In ieder geval is het hof van oordeel dat, wanneer een beklaagde er voor kiest om gebruik te maken van het bij Koninklijk Besluit vastgestelde formulier, dit grievenformulier in zijn geheel moet worden bekeken om na te gaan of er *in concreto* wel degelijk sprake is van nauwkeurige grieven zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

In dit geval stelt het hof echter vast dat:

- de beklaagde zo goed als alle rubrieken aanvinkte (behalve rubrieken 1.5 "internering" en 1.6 "niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opshorting"),
- de beklaagde voor het overige slechts zeer algemene ("*alle tenlasteleggingen*") of weinig tot niets zeggende ("*niet akkoord met uitgesproken maatregel*", "*voorbehouden*") bemerkingen heeft gemaakt bij een beperkt aantal van de aangevinkte rubrieken,
- de beklaagde zowel rubrieken 1.1 ("schuldigverklaring"), 1.2 ("kwalificatie van het misdrijf") als 1.11 ("vrijspraak") aanvinkte met de vermelding "*alle tenlasteleggingen*", terwijl er in het bestreden vonnis helemaal geen sprake is geweest van een herkwalificatie van bepaalde feiten en er evenmin sprake is geweest van een vrijspraak voor bepaalde feiten,
- de beklaagde de volledige hoofdrubriek 2. heeft aangevinkt, terwijl hij in het bestreden vonnis op burgerrechtelijk gebied zelfs niet werd veroordeeld (er stelde zich ook niemand burgerlijke partij in eerste aanleg, enkel een eiser tot herstel).

Samengelezen brengen deze vaststellingen het hof tot het besluit dat de beklaagde met dit verzoekschrift, in zijn geheel beschouwd, allerm minst nauwkeurig de grieven heeft bepaald die tegen het vonnis worden ingebracht.

4.2. Wat de middelen van de beklaagde betreft, merkt het hof vooreerst op dat de beperkingen die het nieuwe artikel 204 Wetboek van Strafvordering aan het instellen van een hoger beroep in strafzaken stelt op zich niet onverenigbaar zijn met artikel 6 EVRM (en met het recht op toegang tot een rechter zoals bedoeld in artikel 6, 1° EVRM), noch met de andere relevante mensenrechtelijke bepalingen van artikel 2.1 van het Zevende Aanvullend Protocol bij het EVRM en artikel 14.5 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR) (zie ook het advies van de Raad van State bij het wetsontwerp Potpourri II, *Parl. St. Kamer* 2015-16, DOC 54 1418/001, 295 e.v.).

Gelezen in het licht van de ook door de beklaagde in conclusie geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is het hof van oordeel dat de interpretatie van de wettelijke vereiste van artikel 204 Wetboek van Strafvordering dat het verzoekschrift "nauwkeurig" de grieven moet bepalen die tegen het vonnis worden ingebracht, zoals gehanteerd in het vorige randnummer, niet getuigt van een overdreven formalisme maar net tegemoet komt aan de *ratio legis* van het nieuwe grievenstelsel en dat, omgekeerd, een meer soepele houding elke zin aan het grievenstelsel zou ontnemen aangezien het voor een beklaagde op die manier zou volstaan om de meeste, zo niet alle rubrieken van het bij Koninklijk Besluit vastgelegde grievenformulier aan te vinken, al dan niet aangevuld met wat algemene bemerkingen.

4.3. Er zijn ook geen redenen om de door de beklaagde voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Het hof meent immers dat artikel 204 Wetboek van Strafvordering de in de voorgestelde vragen vermelde artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM (en/of artikel 2.1 van het Zevende Aanvullend Protocol bij het EVRM en/of artikel 14.5 IVBPR) klaarblijkelijk niet schenden en dat het antwoord op deze prejudiciële vragen bovendien niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen (artikel 26, §2 en §4 Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof). De vragen gaan naar het oordeel van het hof immers uit van een verkeerde juridische en ook van een verkeerde feitelijke premisse.

Vooreerst kan de (relatieve) nietigheid voor de civiele akte van hoger beroep (samenlezing artikelen 861 en 1057, 7^e Gerechtelijk Wetboek) als sanctie niet zonder meer worden vergeleken met het "verval" van het hoger beroep zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering. Een onnauwkeurig ingevuld grievenformulier maakt de penale beroepsakte op zich niet nietig. Het hof wijst er in dat kader bijvoorbeeld op dat niets belet dat de onnauwkeurigheid van een grievenformulier binnen de wettelijke termijn zou worden rechtgezet door het indienen van een tweede formulier.

Bovendien kan niet omheen de vaststelling dat het Openbaar Ministerie in deze zaak wel degelijk heeft gevorderd dat het hoger beroep van de beklaagde vervallen zou worden verklaard. De vergelijking met het civiele hoger beroep (in de hypothese dat een tegenpartij geen exceptie van nietigheid oproept bij een schending van artikel 1057, 7^e Gerechtelijk Wetboek) gaat ook hier niet op en mist feitelijke grondslag.

5. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis

heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven zijn naar het oordeel van het hof wel nauwkeurig aangeduid en omschreven.

6. Gelet op het bovenstaande is het hoger beroep van de beklaagde vervallen.

Het hoger beroep van het Openbaar Ministerie is wel regelmatig naar vorm en ontvankelijk.

5. Omvang van het hoger beroep

1. Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door artikel 94 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 19 februari 2016).

2. Gelet op de overwegingen onder rubriek 4. van dit arrest is de rechtsmacht van het hof daarom beperkt tot de beoordeling van de strafmaat en specifiek wat de opgelegde verbeurdverklaringen betreft, tot de raming van de verbeurd verklaarde vermogensvoordelen.

Voor alle duidelijkheid stipt het hof aan dat het, gelet op het vervallen hoger beroep van de beklaagde en op het beperkte hoger beroep van het Openbaar Ministerie, niet meer heeft te oordelen over de beschikkingen van het bestreden vonnis voor wat betreft de schuldigverklaring aan de tenlasteleggingen, de bijzondere verbeurdverklaring van het onroerend goed (die de eerste rechter niet oplegde) en de herstellvordering. Deze beschikkingen zijn definitief. Het hof hoeft daarom niet te antwoorden op volgende middelen van de beklaagde:

- derde middel i.v.m. het onregelmatig en onwettige karakter van de huiszoeking en vraag tot weren van de bewijsstukken die het gevolg zijn van deze huiszoeking (IV.3 syntheseconclusie)
- vierde middel i.v.m. het ontbreken van het door artikel 433*decies* Strafwetboek vereiste moreel element (IV.4 syntheseconclusie)
- het vijfde middel i.v.m. de verplichte bijzondere verbeurdverklaring van het onroerend goed op basis van artikel 433*terdecies*, lid 2 Strafwetboek (IV.5 syntheseconclusie)

- achtste middel i.v.m. de herstellvordering en het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof betreffende artikel 20bis Vlaamse Wooncode (IV.8 syntheseconclusie)

en ook niet op de conclusie van de WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST.

6. Motivering ten gronde

1. De eerste rechter heeft terecht vastgesteld dat de feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A. en B. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- zijn relatief gunstig strafverleden in die zin dat hij eenmaal opschorting kreeg en eenmaal een geldboete voor verkeersinbreuken,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de situatie waarin kwetsbare huurders verkeren en welke een inbreuk betekenen op de levenskwaliteit en de persoonlijke levenssfeer van de huurders.

Daarom werd aan de beklaagde door de eerste rechter om oordeelkundige redenen, beaamd en overgenomen door het hof, een wettige, passende en aangepaste bestraffing opgelegd onder de vorm van een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 4 x 500 euro of 2.000 euro (te vermeerderen met de opdecimen), tevens de minimumstraffen voor inbreuken op artikel 433decies Strafwetboek, en waarbij de vervangende gevangenisstraf voor de geldboete werd bepaald op 3 maanden.

Samen met de eerste rechter is het hof van oordeel dat de hoofdgevangenisstraf en de geldboete kunnen worden opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging, aangezien de beklaagde hiervoor in de wettelijke voorwaarden verkeert en teneinde zijn sociale reclassering niet te bemoeilijken.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

┌ PAGE 01-00000696821-0015-0019-01-01-4 ┐

wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie vanaf 29.02.2016, laat thans niet meer toe de tenuitvoerlegging van een verbeurdverklaring uit te stellen. Op grond van art. 2 van het Strafwetboek kan dit wel voor feiten gepleegd tot 18.04.2014.

Nu aangenomen wordt dat de bewezen verklaarde feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet en de totale incriminatieperiode ter zake zowel loopt voor als na 18.04.2014 kan de verbeurdverklaring echter niet meer met uitstel van de tenuitvoerlegging worden opgelegd.

Teneinde de beklagde geen onredelijk zware straf op te leggen vermindert het hof overeenkomstig artikel 43bis Strafwetboek het te verbeuren bedrag echter tot hetzelfde bedrag als werd verbeurd door de eerste rechter, namelijk 5.000 euro.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 25, 38, 40, 42, 43, 43bis, 65, 433decies van het Strafwetboek
- 1, 2, 5, 6, 15, 20 §1, 20bis en 20ter van het decreet van 15 juli 1997
- 4, 6, 7, 17, 17bis, 17ter van het decreet van 4 februari 1997
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 58 van het K.B. van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het K.B. van 12 december 1950
- 1, 8 van de wet van 29 juni 1964

8. Beslissing

Het hof,

┌ PAGE 01-00000696821-0017-0019-01-01-4 ─┐

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep van de beklaagde vervallen;

Verklaart het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Bevestigt het bestreden vonnis, binnen de perken van het hoger beroep zoals hierboven bepaald;

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagde tot de overige kosten van de strafvordering in hoger beroep, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 126,63 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, twaalfde kamer, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 2 november 2016

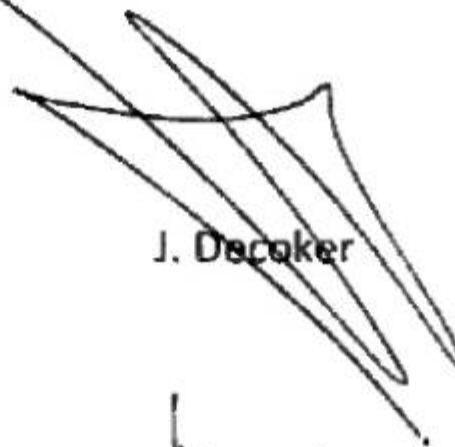
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

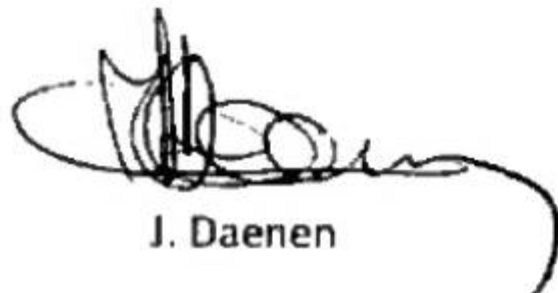
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

